

РЕШЕНИЕ

№ 3796

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Красимира Проданова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **514** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от М. И. Б., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. Ч. срещу Решение (без номер) от 09.12.2020 г., постановено по НАХД 4696/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 94 състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-011074/13.06.2018 г. на зам. - началника на ОПП-СДВР, като на Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2, пр. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че постановеното решение от въззивния съд е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че в АУАН, въз основа на който е издадено НП липсва описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Счита, че вмененото му нарушение не е доказано. Моли съда да постанови съдебно решение, с което да отмени атакуваното решение на СРС в частта, с която е потвърдено НП, както и да отмени изцяло обжалваното НП. Претендира разноски в частта, с която НП е отменено, както и разноски в настоящото производство.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и

не се представлява. В писмено становище от 14.05.2021 г. поддържа депозираната касационна жалба и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи - Отдел „Пътна полиция“, редовно призван, не изпраща представител и не взема становище по така подадената жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, за която съдебният акт се явява неблагоприятен.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, с което е потвърдил наказателното постановление по пункт първи, съставът на СРС е приел от фактическа страна, че на 27.05.2018 г. около 19:40 часа в [населено място] касаторът М. Б. управлявал собствения си лек автомобил марка „Хюндай“, модел „Е.“, с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел по [улица]с посока от [улица]към КПП В. за включване в движението по [улица], посока [населено място]. Пред него в същата посока на движение се движел лек автомобил марка „Шкода“, модел „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от В. З. Х.. Пред лекия автомобил, управляван от Х., се движел лек автомобил марка „М.“, модел „С63“ с рег. [рег.номер на МПС] . Трите автомобила пътували към [населено място] като на кръстовището на [улица]и [улица]имало пътни знаци Б2 „С.! Пропусни движещите се по пътя с предимство“ и Г2 „Движение само надясно след знака“. Лекият автомобил марка „М.“, модел „С63“ с рег. [рег.номер на МПС] , достигайки до знак Б2 спрял, за да пропусне движещите се по [улица]автомобили и да се включи в движението. Зад него спрял лекият автомобил марка „Шкода“, модел „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] като третият автомобил управляван от касатора марка „Хюндай“, модел „Е.“, с рег. [рег.номер на МПС] не успял да спре своевременно и реализирал удар в спрелия пред него лек автомобил марка „Шкода“. В резултат на удара лекият автомобил марка „Шкода“ бил изместен напред и реализирал удар в спрелия пред него лек автомобил марка „М.“ В резултат на удара настъпили щети и по трите автомобила, като щетите по автомобила на касатора били в областта на предна броня и преден десен фар, по лекият автомобил марка „Шкода“ били в областта на предна и задна броня, както и на преден ляв фар, а за лекия автомобил марка „М.“ щетите настъпили в областта на задната броня. Водачите на автомобилите извикали органи на СДВР-ОПП, които след като пристигнали разговаряли с водачите и установили щетите по автомобилите. И тримата водачи попълнили саморъчно декларации относно обстоятелствата и причините за ПТП. Служителите на ОПП-СДВР съставили протокол за ПТП № 1689550/рег. № 5668/ и 1699275 от 27.05.2018 г. и е била изготвена и скица на ПТП. Инспектор В. О. приел, че вина за настъпилото ПТП има касаторът Б. и му съставил АУАН № 440614/27.05.2018 г., с който повдигнал на М. Б. административнонаказателно обвинение затова, че поради недостатъчно разстояние от движещия се пред него лек автомобил марка „Шкода“, модел „О.“ с рег.

[рег.номер на МПС] става причина за ПТП, вследствие на което лекият автомобил марка „Шкода“ се удря в спрелия пред него лек автомобил марка „М.“, което било квалифицирано като нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП, както и затова, че Б. не представя контролен талон към СУМПС, което било квалифицирано като нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. При съставяне на АУАН и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН касаторът не е направил възражения. Въз основа на така съставения АУАН на 13.06.2018 г. е издадено и обжалваното НП № 18.4332-011074, с което при идентична фактическа обстановка на основание чл. 179, ал. 2, пр. 2 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП му наложил административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

С атакуваното решение СРС е потвърдил НП № 18-4332-011074/13.06.2018 г. на зам. - началника на ОПП-СДВР в частта по пункт 1, с която на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2, пр. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП и е отменил НП в частта по пункт 2, с която на Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

За да достигне до този правен извод, решаващият съд, с оглед събраните по делото доказателства, преценени както поотделно, така и в тяхната съвкупност, е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни административни органи, в предвидената от закона форма и със съдържанието, предвидено в чл. 42, съответно чл. 57 ЗАНН. Прието е, че нарушението по пункт 1 е безспорно установено, поради което и правилно е ангажирана административно - наказателната отговорност на М. Б. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП, а при определяне размера на наказанието наказващият орган е съобразил целите на наказанието, определени в чл. 12 от ЗАНН, както и изискванията на чл. 27 от ЗАНН - отчел е тежестта на конкретното нарушение, подбудите за неговото извършване, смекчаващите обстоятелства, отегчаващите обстоятелства и правилно е наложил предвидения в чл. 179, ал. 2, пр. второ от ЗДвП размер на глобата от 200 лева. По пункт 2 за нарушение на чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДвП въззивният съд е приел, че нарушението не е доказано и е отменил НП в тази му част.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 179, ал. 2, пр. 2 от ЗДвП, на основание на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътно транспортно произшествие, се наказва с глоба от 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Описаното в случая от обективна и субективна страна деяние напълно се субсумира под състава на цитираната разпоредба и правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП, която вменява задължение на водача на ППС да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удар в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Фактическото обвинение, повдигнато за това нарушение се потвърждава от събраните в хода на въззивното съдебно производство гласни и писмени доказателства. При посочените в НП време, място и начин М. Б., като водач на описания в НП лек автомобил, е причинил пътнотранспортно произшествие по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП като

застигнал и ударил движещото се непосредствено пред него и в същата посока МПС, в резултат от неспазване на дистанция с него. Твърдението на касатора за различен механизъм на настъпване на пътно-транспортното произшествие, освен че е направено за пръв път с касационната жалба, не се подкрепя и от приложените към административно-наказателната преписка и приети като доказателства по делото констативен протокол за ПТП и план-схема на ПТП. Касационният съдебен състав не може да установява нови фактически положения по силата на чл. 220 от АПК и по този начин да подменя вътрешното убеждение на въззивния съд като инстанция по установяване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Правомощията на касационната инстанция при извършваната от нея проверка се разпростират върху спазването на правилата, свързани със събирането, проверката и оценката на доказателствата, които са предвидени, за да изключат произволното формиране на това убеждение. В случая при формиране на вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи, не са установени порочни действия на въззивния съд.

Съдебният състав намира за неоснователни възраженията, изложени в касационната жалба на М. Б.. В АУАН е налице описание на нарушението по чл. 23, а, ал. 1 от ЗДвП и обстоятелствата, при които е било извършено. Не е налице и нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В оспореното наказателно постановление има описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, като нарушението по чл. 23, ал. 1 от ЗДвП се потвърждава и от събраните по делото доказателства, които съдят цени като обективни и безпристрастни.

Следва да се посочи, че по отношение на нарушението редовно съставените АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се ползват с доказателствена сила, което с оглед на доказателствата по делото дава основание на съда да приеме, че описаното нарушение е извършено от касатора. Твърденията му за недоказаност на извършеното нарушение не са скрепени с надлежни доказателства, които да оборят констатациите по издадения АУАН. Още повече, че при съставяне на АУАН същият е подписан без възражения от касатора.

От друга страна, липсата на индивидуализация, касаеща нараняване на хора и материалните щети не води до незаконосъобразност на процедурата по наказване на виновника за това, тъй като обезщетяването на пострадалото лице в хода на производството по ЗАНН е единствено при подадено искане от него, каквото в конкретния случай липсва.

Самият факт на настъпилия сблъсък установява липсата на подходяща дистанция и нарушението на правилата за движение. Фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред първата съдебна инстанция, поради което и наказателното постановление в оспорената част следва да бъде потвърдено.

В случая не може да се приеме, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, респективно да се отмени наложеното административно наказание. По отношение на този род административни нарушения не са налице условията на чл. 28 от ЗАНН, които обуславят маловажност, тъй като обществените отношения, които се защитават не могат да бъдат счестени за маловажни, тоест след като е безспорно, че касаторът е имал качеството водач на МПС, за което при управлението му не е

спазена нужната дистанция, правилно и обосновано районния съд е потвърдил наложеното административно наказание.

Предвид събраните по делото доказателства безспорно се установява съставомерност на констатираното нарушение, както от обективна, така и от субективна страна, с оглед на което касационната инстанция не констатира наличието на поддържаните от касатора основания за отмяна на въззивното решение, други такива не бяха установени и при служебно дължимата проверка по чл. 218, ал. 2 от АПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

Предвид изхода на делото, съдът не следва да се произнася по искането за присъждане на разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 09.12.2020 г., постановено по НАХД 4696/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.